

לז"נ

האי עיר וקדיש דנחית משמיא רבינו קדוש ישראל ותפארתו

מֶרֶן אֲדַמוֹרֵי מִגּוֹר הַבַּיִת יִשְׂרָאֵל זְצוּקֵלֵלָהּ

אשר באשו בערו הלבבות ולאור קדושתו
ממשיכים אנו ובנינו ללכת עד עצם היום הזה
גדול מרבן שמו, הוא הגבר הקים על, אשר הקים עולה של מלכות שמים
בימים נוראים של שבר וחורבן אחר ההשמדה שפקדה את עמנו באירופה
ימים של בלבול הדעת ומבוכת הנפש, ימים של אזלת יד ויאוש,
ואז זרה אורו הגדול של רבינו ובקעו קרני הודו, עמד על המשמר
והדריך את עם ה' במסירת נפש עילאית, שלא נמצא לה אה וריע
מצודתו פרושה היתה על ארבע קצוות תבל, ועמל לחדש ולטפח
בטהרה וקדושה את בנינו של כל עולם התורה והחסידות
המתחדש. אין ספק כי דורנו נבנה לרגליו של הבית ישראל,
וכל חוסנו ויכולת עמידתו של דור זה בא מכח
מסירות נפשו והפקרתו העצמית של אותו צדיק נשגב

☆☆

ונביא מדבריו הק' אשר נשא בלהבות קודש (ש"ק ויקרא תש"ל וראה גם בש"ק אמור תשי"ד מאמר ב') בהא
דאי' בגמרא (מנחות קד ע"ב) אמר ר' יצחק. מפני מה נשתנית מנחה שנאמר בה נפש, אמר הקב"ה מי דרכו
להביא מנחה, עני. מעלה אני עליו כאילו הקריב נפשו לפני עכ"ד הגמרא. וביאר כ"ק אדמו"ר זצ"ל. דהנה ענין
הקרבנות בזמן שבית המקדש קיים, [ענינו קורבה להשי"ת] אדם חוטא מקריב קרבן ועי"ז נתקרב ועשה תשובה.
ובזמן שאין ביהמ"ק קיים, [נשאר העיקר שהוא] חשבון הנפש של אדם. ועי"ז בא להתקרבות להשי"ת [גם כיום,
ונחשב כמו קרבנות וכנאמר] זבחי אלוקים רוח נשברה וכו'. וזאת נשאר לכל הזמנים. ויש רמז בפרשה ונפש כי
תקריב קרבן מנחה לד' ואי' ברש"י מחז"ל בגמרא מנחות לא נאמר נפש אלא במנחה. מי דרכו כו' עני, מעלה
אני עליו כאילו הקריב נפשו לפני, התקרבות לפני. ואולי גמרא הזאת מרומז בזמן שאין בית המקדש כדאי'
ברא"ש [סוף תענית] שאחר חורבן בית המקדש אנו עניים וזה שנרמז עני. [על זמן הזה] אין עני אלא בדעת,
שעושה חשבון הנפש ורואה מצבו ורוצה להתקרב להשי"ת, מעלה הקב"ה עליו כאלו הקריב נפשו עכד"ק.

עלה בסערה השמימה ביום ב' אדר ה'תשל"ז
זכותו יגן עלינו אכיה"ר